

ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ І ТЕХНОЛОГІЇ У СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

В даний час розвиток економіки України знаходиться під впливом соціально-економічної революції, що відбувається у сучасному світі. Важливу роль при цьому грають інформаційні технології і комп'ютеризовані системи, високі виробничі технології і, засновані на них, інноваційні технології і системи. Її кінцевим результатом повинно стати створення нової форми організації економіки - інноваційної економіки. Аналіз результатів дослідження вітчизняних і зарубіжних вчених по даній проблемі переконали нас в тому, що створення інноваційної економіки є стратегічним напрямом розвитку України в першій половині XXI століття. Ця обставина спонукає проводити дослідження для вироблення основоположних моментів розвитку інноваційної економіки.

Проведений аналіз сучасних тенденцій розвитку економіки провідних західних країн говорить про те, що інноваційна економіка - це економіка суспільства, що заснована на знаннях, інноваціях, на доброзичливому сприйнятті нових ідей, нових машин, систем і технологій, на готовності до їх практичної реалізації в різних сферах людської діяльності. В інноваційній економіці під впливом наукових і технологічних знань традиційні сфери матеріального виробництва трансформуються і радикально міняють свою технологічну основу, бо виробництво, що не спирається на нові знання і інновації, в інноваційній економіці виявляється нежиттєздатним.

Інформаційні системи і технології, високі виробничі технології є базовими системами інноваційної економіки. Вони в своєму розвитку радикально трансформують всі засоби отримання, обробки, передачі і виробництва інформації, радикально технологізують інтелектуальну діяльність (наприклад, автоматизація проектування і технологічної підготовки виробництва, автоматизований контроль за ходом виробництва, автоматизація ведення фінансово-бухгалтерської звітності і організаційно - розпоряджувальної діяльності, багатомовний автоматизований переклад, діагностика і розпізнавання образів і т.п.).

Терміни "інноваційний процес", "нововведення" вперше були використані Й. Шумпетером [1]. За його думкою, інновація - це нова комбінація, а інновація в економіці головним чином полягає в рекомбінації концептуальних фізичних матеріалів, які існували на ринку (творче руйнування).

Різні вчені характеризують інновації залежно від об'єкта і предмета свого дослідження. Так, за думкою П. Друкера інновація - це особливий засіб підприємців, за допомогою якого вони досліджують зміни, що мають місце в економіці та суспільстві, з метою використання їх у бізнесі чи в різних сферах обслуговування [2]. Він також вважає, що інновація не стільки технічний, скільки економічний або соціальний термін.

Державна інноваційна політика спрямована на створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоздатної продукції.

Таким чином, інновацію можна визначити як новостворені, вдосконалені, конкурентоздатні технології, продукцію, послуги, а також організаційно-технічні рішення, що істотно поліпшують структуру і якість виробництва та соціальної сфери.

На наш погляд цей процес складається з двох основних етапів: формулювання завдання та пошук шляхів його вирішення. В більшості випадків дослідник одержує вже сформульоване завдання. Однак, не завжди можна приймати на віру завдання, які сформульовані іншими. У зв'язку з цим, дослідники майже не використовують готові завдання, а повинні або вибрати одне з декількох завдань, або змінювати вихідні завдання інноваційної діяльності, формулювати нові. Інноваційна діяльність може бути спрямована у більшій мірі або на формулювання нового завдання, або на нове його вирішення. Таким чином процес створення новацій і весь інноваційний процес, інноваційний бізнес характеризується як інтенсивним використанням знання, так і інтенсивним його створенням. Організація повинна мобілізувати неформалізоване знання, вже створене на індивідуальному рівні. Це мобілізоване знання розвивається організаційними методами з використанням чотирьох способів трансформації: соціалізація, екстерналізація, комбінація, інтернаціоналізація. Організаційне знання створюється по спіралі, починаючи з індивідуального рівня, і при розширенні взаємодії проходить рівні секції, відділу, сектора і підприємства.

Перспективами подальшої діяльності у даному напрямі є розробка методичних засад практичної реалізації етапів створення знань на підприємствах харчової та переробної промисловості та деталізація запропонованого алгоритму, конкретизація його етапів для визначеної сфери застосування з урахуванням її специфіки.

1. Шумпетер Й. Теория экономического развития (исследование предпринимательской прибыли, капитала, кредита, процента и цикла конъюнктуры): Пер. с нем. - М.: Прогресс, 1982. - 456 с.

2. Друкер П. Рынок: как выйти в лидеры (практика и принципы): Пер. с англ. - М., 1992. - 351 с.